

Славейците

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ и РАДКА СТАНИМИРОВА

ГОДИНА ПЕТА

БРОЙ 8

Мартъ 1941

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06.

ЧУДНАТА ВРАТА

по народна приказка

Съ своя хубавъ занаятъ чичо Слави е познатъ въ вси колиби и села. Щомъ на нѣкого потрѣбва я каруца, я кола — той при него се отбива — при другото не отива.

— Бай ти Слави знай що прави, ти на мене остави и си грижа не бери. Азъ кола ще ти направя, съ нея вредъ да се прославя, пъкъ и ти дово-

И добриятъ чичо Слави се отъ пиенето не остави, докато си не пропи и последнитѣ пари.

И една недѣля рано, тъкмо бий черковното клепало, чичо Слави се изправи на кръчмата предъ вратата и започна да я мѣри ту на длъжъ, ту на ширъ — и премѣта метѣра безспиръ.

Хората се позапиратъ, гледатъ го и не разбиратъ, защо мѣри тази врата — дали нѣма да направи нѣкоя беля.

— Полудѣлъ е, сиромаха, дяволитѣ го вземаха.

— Тя, ракията проклета, е отъ ада взета.

Дѣдо Ради се обади:

— Какво мѣришъ и мърморешъ. Нали виждашъ, че и тази врата е врата като всичкитѣ врати.

Чичо Слави му отвърна:

— Туй и азъ се чудя! Ужъ врата е като всички, пъкъ презъ нея като пътки излетѣха всичкитѣ ми ниви и парички. А сега, като нѣмамъ нито пукната пара, самъ да се провра не мога и презъ нея да премина.

— Слушай, Славе, туй не става! — пакъ подхвана дѣдо Ради. — Я на работа се пакъ хвани и пиенето остави. Който въ кръчма често се отбива, той далече не отива, а достига въ тоя халъ, въ който ти сега си вече.

— Правъ си! — чичо Слави рече. — И предъ всички тука дума давамъ, че отъ пиенето се оставямъ и на работа се мжжката залавамъ. Съ своя славенъ занаятъ пакъ ще стан азъ богатъ.

ЛЮЛЧИНА ПЪСЕНЬ

Спи ми, младенецъ прекрасенъ, Нанкай, нани-на.

Въ люлката ти погледъ ясенъ Спрѣла е луна.

Ще ти пѣя и повтора Приказка една,

Щомъ за съни очи притворишъ. Нанкай, нани-на.

Терекъ мжтенъ бий въ скалата Яростни води.

Зълъ чеченъ съ кама въ ржката По брѣга следи.

Но баща ти старъ е воинъ, Закаленъ въ война.

Синко, спи, бжди спокоенъ. Нанкай, нани-на.

Ще узнаешъ, — има време — Що е люта бранъ:

Смѣло кракъ ще сложишъ въ стреме, Съ пушка, ятаганъ.

Азъ седлото ти съ коприна Ще обшия, нѣ.

Притвори очитѣ, сине. Нанкай, нани-на.

Видъ ще имашъ на войвода, А душа — казакъ.

Въ пѣть кога те изпровода, Ще ми сторишъ знакъ. . .

А следъ тебъ въ ноцта ще плача, Въ скръбъ, горчивина.

Спи ми, сладко пеленаче. Нанкай, нани-на.

Ще те чакамъ и въ неволя Всѣка ноцъ и день

Азъ за тебе ще се моля Съ погледъ нажаленъ.

Ще си мисля, че скучаешъ Въ чуждата страна.

Спи догдето скръбъ не знаешъ. Нанкай, нани-на.

Ще ти дамъ икона свята, Тръгнешъ ли на пѣть.

Помоли и се, когато Скърби те слетятъ.

Майка си спомни, въ опасна Влизашъ ли война. . .

Спи, мой младенецъ прекрасенъ. Нанкай, нани-на.

М. Ю. Лермонтовъ

Отъ руски: П. Горянски

ТЪ СЕ КРИЯТЪ ИЗПЛАШЕНИ

Навѣрно навѣнъ става нѣщо страшно. . .

ПРОЛѢТЕНЪ ДЕНЪ

На цѣвналата слива, край нашия стоборъ, безброй вработча сиви цвѣртятъ и пѣята въ хоръ:

— Заминаха далеко студени, мрачни дни! Задаватъ се полека щастливи бжднини!

Надежди нови носи деньтъ на пролѣтъта! Дано щастливи бждатъ и хората въ свѣта!

Радка Станимирова

ленъ и честитъ цѣлъ животъ на нея да се возишъ.

Туй се съ хората разбира майсторъ Слави и коли имъ чудни, здрави постоянно прави.

Но това проклето пиене го не остави — дето мине, дето спре, чашка-две ще му гаврътне, после въ селската кръчма ще хлѣтне. И тамъ късно, до зори, съсъ другари ще се весели.

А другари по кръчма — туй е истинска беда.

Христо Миндовъ

ВРАБЧО НА БАНИ

Пекна пролѣтното слънце, снѣгътъ се стопи. Небето се дигна високо, синьо и дълбоко. Тревичкитѣ поникнаха отъ земята, цѣвнаха цвѣтята.

Врабчо и жена му излѣзоха отъ стрѣхата, отърсиха крила и почнаха да се пощятъ. Цѣлитѣ бѣха, потънали въ сажди. Презъ зимата бѣха се крили при кумина да се топлятъ.

— Слушай, Врабчо, — рече жена му, — пролѣтъта вече дойде. И лѣтото скоро ще дойде. Умръзна ми да се крия подъ тази стрѣха. Да идемъ на лѣтовище, дето има бани.

— Ама, какъ така, бе жена, на лѣтовище и бани? Нали

всѣко лѣто си прекарваме тука?

— Не е хубаво тука, мжжо. Тишина нѣма. Спокойствие нѣма. Станахъ нервна. Тука има котки, има мишки, има лоши момчета, прѣщятъ автомобили, тракатъ галюти. На лѣтовище искамъ да ида и на бани.

— Хайде да се окжпемъ въ рѣката! — рече Врабчо.

— Не искамъ азъ въ рѣката. . . Искамъ на топли бани. Имамъ ревматизъмъ. Цѣла зима мръзнахъ подъ тази проклета стрѣха.

Нѣмаше какво да се прави, тръгнаха Врабчо и жена му за Банки. Тамъ имаше минерални бани. Ха тукъ Банки,

ха тамъ Банки — ето и Банки. Чистичко, спретнато село, съ градина, съ цвѣта, дървета. . . Съ вили, гара и ресторани. И съ една малка рѣчичка, въ която се отичаше топлата вода отъ минералната баня.

— Ей че хубавоо! — изчурулика Врабчо.

— Прекрасно, прелестно, чудесно! — отговори жена му.

— Да бѣхме си взели по-кжщнината, булка?

— Колко си простъ, Врабчо! На такъв курортъ съ нашитѣ дрипи не се идва. Тукъ трѣбватъ ношници, пижами и бански костюми.

— Ама да бѣше си направила поне едно плетено шалче? — каза пакъ Врабчо.

— Трай, трай! Първо квартира да намѣримъ. Искамъ хубавичка да бжде, съ балконъ и тераса. Ти, Врабчо почакай тука, азъ ще ида да намѣря.

Следъ малко жена му се върна.

— Намѣрихъ!

Отидоха въ новата квартира. То бѣ едно праздно ластовичо гнѣздо подъ стрѣха-

та на хотела. Настаниха се Врабчо и жена му въ ластовичето гнѣздо. Сетне се окжпаха въ рѣчичката, търкаляха се въ праха, пекоха се на слънце, ловиха мухи и комари и привечеръ се прибраха пакъ въ ластовичето гнѣздо.

Затекоха за гѣхъ дни щастливи.

Ала единъ день ластовичетѣ се върнаха отъ Египетъ.

— Кжщичката ми! — изписка ластовицата.

— Какво нахалство! — рече и ластовикътъ. — Госпожо и господине, тази кжща е наша.

— Отъ кжде накжде да е ваша! — развика се жена му на Врабча. — Тази кжща е наша. Цѣла зима сме живѣли въ нея. И въ общината е записана на наше име. И въ данъчнитѣ книги.

— Грѣшите, — каза ластовикътъ. — Ние сме строили тази кжща. Азъ и жена ми. Съ калъ, съ сламки и овча вълна. Синове и дѣщери сме отгледали тука. И пухъ сме турили вътре.

Ала Врабчо и жена му стояха въ ластовичето гнѣздо.

Тогава ластовицитѣ се оплакаха на Щърко — сждията.

На другия день Врабчо и жена му получиха призовка.

„Сждията Щърко вика на сждъ Врабча и жена му. Утре, въ петъ часа следъ обѣдъ“.

— Вѣрно ли е, че сте заели гнѣздото на ластовицитѣ? — попита Щърко сждията.

— Не е вѣрно! — писна жена му на Врабча.

— Жено, да отстѣпимъ, — каза Врабчо.

— Моля, тишина! — изтрака Щърко. — Кажы, Врабчо, вѣрно ли е, че сте заели гнѣздото на ластовицитѣ? — пита отново Щърко сждията.

— Не е вѣрно! — викна пакъ жена му на Врабча.

— Жена, да отстѣпимъ! — каза пакъ Врабчо.

— Тишина! — изкльопа отново Щърко. — Кажы, Врабчо, вѣрно ли е това, което те питамъ?

— Вѣрно е, — отговори Врабчо.

— Защо заехте гнѣздото? — попита Щърко.

— Ами. . . че. . . жена ми бѣше болна. Имаше ревмати-